

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект

РЕШЕНИЕ

за вземане на акт от Протокол към Конвенция № 29 на Международната организация на труда относно принудителния труд и Препоръка № 203 на Международната организация на труда относно предприемането на допълнителни мерки за ефективно противодействие на принудителния труд

Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и в съответствие с чл. 19, ал. 5, буква "б" и чл. 19, ал. 6, буква "б" от Устава на Международната организация на труда

РЕШИ:

Взема акт от Протокол към Конвенция № 29 на Международната организация на труда относно принудителния труд и Препоръка № 203 на Международната организация на труда относно предприемането на допълнителни мерки за ефективно противодействие на принудителния труд, приети на 103-ата сесия на Международната конференция на труда на 11 юни 2014 г. в Женева

Решението е прието от 43-ото Народно събрание на
2015 г. и е подпечатано с официалния печат на Народното събрание.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

(Цецка Цачева)

МЕЖДУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЯ ПО ТРУДА
ПРОТОКОЛ КЪМ КОНВЕНЦИЯ № 29

ПРОТОКОЛ КЪМ
КОНВЕНЦИЯТА ОТНОСНО ПРИНУДИТЕЛНИЯ ТРУД¹
ПРИЕТА ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА НА
НЕЙНАТА 103-ТА СЕСИЯ
ЖЕНЕВА, 11 ЮНИ 2014 г.

Автентичен текст

¹ Пълно наименование: Конвенция относно принудителния или задължителния труд (б.пр.).

Протокол към Конвенция № 29

ПРОТОКОЛ КЪМ КОНВЕНЦИЯТА ОТНОСНО ПРИНУДИТЕЛНИЯ ТРУД, 1930 г.

Генералната конференция на Международната организация на труда, свикана в Женева, от Административния съвет на Международното бюро по труда и провела своята 103-та сесия на 28 май 2014 г. и

Като признава, че забраната за принудителен или задължителен труд представлява част от основните права и че принудителният или задължителният труд нарушават човешките права и достойнството на милиони жени и мъже, момичета и момчета, допринася за запазването на бедността и възпрепятства постигането на достоен труд за всички; и

Като признава жизненоважната роля, изпълнявана от Конвенцията относно принудителния труд, 1930 г. (№ 29), наричана по-долу „Конвенцията“ и Конвенцията относно премахването на принудителния труд, 1957 г. (№ 105) в борбата срещу всички форми на принудителен или задължителен труд, но пропуските в нейното прилагане изискват допълнителни мерки; и

Като припомня, че определението за принудителен или задължителен труд съгласно чл. 2 от Конвенцията обхваща принудителния или задължителен труд във всички негови форми и проявления и е приложимо към всички човешки същества без разграничение; и

Като акцентира върху неотложността на премахването на принудителния или задължителния труд във всички негови форми и проявления; и

Като припомня задължението на държавите-членки, които са ратифицирали Конвенцията, да направят принудителния или задължителен труд наказуем като криминално престъпление и да гарантират, че налаганите по закона санкции са наистина достатъчни и се прилагат стриктно; и

Като отбелязва, че преходният период, предвиден в Конвенцията, е изтекъл и разпоредбите в чл. 1, ал. 2 и 3 и държавите-членки 3 до 24 вече не са приложими; и

Като признава, че контекстът и формите на принудителен или задължителен труд са се променили и че трафикът на хора за целите на принудителен или задължителен труд, което би могло да включва сексуална експлоатация, предизвиква все по-голяма международна загриженост и изисква спешни мерки за неговото премахване; и

Като отбелязва, че е налице все по-голям брой работници, извършващи принудителен или задължителен труд в частната икономика, че определени сектори на икономиката са изключително уязвими и че определени групи работници са в по-голям риск да станат жертви на принудителен или задължителен труд, особено мигрантите, и

Като отбелязва, че ефективното и устойчиво противодействие на принудителния или задължителен труд допринася за осигуряването на лоялна конкуренция между работодателите, както и за защита на работниците; и

Като припомня съответните международни трудови стандарти, включително, в частност Конвенцията за свободата на сдружаване и закрила на правото на организиране, 1948 г. (№ 87), Конвенцията за правото на организиране и на колективно преговаряне, 1949 г. (№ 98), Конвенцията за равенството във възнаграждението, 1951 г. (№ 100), Конвенцията относно дискриминацията в труда и професиите, 1958 г. (№ 111), Конвенцията относно минималната възраст, 1973 г. (№ 138), Конвенция относно най-тежките форми на детски труд, 1999 г. (№ 182), Конвенцията относно миграция за работа (редактирана), 1949 г. (№ 97), Конвенцията относно работници мигранти - Допълнителни разпоредби, 1975 г. (№ 143), Конвенцията относно домашните помощници, 2011 г. (№ 189), Конвенция относно частните бюра (агенции) по труда, 1997 г. (№ 181), Конвенция относно инспекцията по труда, 1947 г. (№ 81), Конвенция относно инспекцията по труда (Земеделие), 1969 г. (№ 129), както и Декларацията на МОТ относно основните принципи и права при работа (1998 г.), и Декларацията на МОТ за социална справедливост за справедлива глобализация (2008 г.), и

Като взе предвид други съответни международни документи, в частност, Всеобщата декларация за правата на човека (1948 г.), Международния пакт за граждански и политически права (1966 г.), Международния пакт за икономически, социални и културни права (1966 г.), Конвенцията за робството (1926 г.), Допълнителната конвенция относно премахването на робството, търговията с роби и институциите и практиките, сходни с робството (1956), Конвенцията на ООН срещу транснационалната организирана престъпност (2000 г.), Протоколът за предотвратяване, противодействие и наказване на трафика на хора, особено жени и деца (2000 г.), Протоколът срещу незаконния трафик на мигранти по суша, море и въздух (2000 г.), Международната конвенция относно защитата на правата на всички работници мигранти и членовете на техните семейства (1990 г.), Конвенцията против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание (1984 г.), Конвенцията за премахване на всички форми на дискриминация срещу жените (1979 г.), и Конвенцията за правата на хората с увреждания (2006 г.), и

Като взе решение за приемането на определени предложения за запълване на пропуските в прилагането на Конвенцията и повторно потвърди, че са необходими мерки за превенция, закрила и средства за правна защита като обезщетение и рехабилитация, за да се постигне ефективно и устойчиво противодействие на принудителния или задължителен труд, съгласно

четвъртата точка в дневния ред на заседанието; и

Като определи, че тези приложения ще приемат формата на Протокол към Конвенцията;

Прие днес, 11 юни 2014 г. следния Протокол, който може да бъде цитиран като Протоколът от 2014 г. към Конвенцията относно принудителния труд, 1930 г.

Член 1

1. В изпълнение на своите задължения по Конвенцията за противодействие на принудителния или задължителен труд всички държави-членки предприемат ефективни мерки за предотвратяване и премахване на неговата употреба, за осигуряване на жертвите на закрила и достъп до подходящи и ефективни средства на правна защита като обезщетение и за санкциониране на лицата, принуждаващи към извършване на принудителен или задължителен труд.

2. Всички държави-членки трябва да разработят национална политика и план за действие за ефективно и устойчиво противодействие на принудителния или задължителен труд в консултации с организации на работодателите и работниците, което включва систематични действия от компетентните органи и, ако е подходящо, в координация с организациите на работодателите и работниците, както и с други засегнати групи.

3. Определението за принудителен или задължителен труд, съдържащо се в Конвенцията, се потвърждава и поради тази причина мерките, посочени в настоящия Протокол, включват конкретни действия срещу трафика на хора за целите на принудителен или задължителен труд.

Член 2

Мерките, които трябва да бъдат взети за предотвратяването на принудителния или задължителен труд, включват:

- (а) Обучение и информиране на хората, особено тези, считани за особено уязвими, с цел да се предотврати превръщането им в жертви на принудителен или задължителен труд;
- (б) Обучение и информиране на работодателите с цел да се предотврати въвличането им в практики за принудителен или задължителен труд;
- (с) Предприемане на действия, за да се гарантира, че:
 - (i) обхватът и действието на законодателството, свързано с предотвратяването на принудителния или задължителен труд, включително трудовото законодателство, ако е подходящо, се прилагат за всички работници и всички сектори на икономиката, и
 - (ii) услугите за инспекция по труда и другите услуги, отговорни за прилагането на законодателството, са засилени;
- (д) Защита на лицата, особено на работници мигранти, от вероятни злоупотреби и измамни практики по време на процеса на подбор и назначаване на работа;
- (е) Подкрепа на процеса на надлежна проверка от страна на публичния и

частния сектор за предотвратяване и реакция на рисковете от принудителен или задължителен труд; и

(f) Справяне с основните причини и фактори, повишаващи рисковете от принудителен или задължителен труд.

Член 3

Всички държави-членки трябва да предприемат ефективни мерки за идентифициране, освобождаване, защита, възстановяване и рехабилитация на всички жертви на принудителен или задължителен труд, както и осигуряване на други форми за съдействие и подкрепа.

Член 4

1. Всички държави-членки трябва да гарантират, че всички жертви на принудителен или задължителен труд, независимо от тяхното присъствие или правен статут в националната територия, имат достъп до подходящи и ефективни средства за правна защита, например обезщетение.

2. Всички държави-членки, в съответствие с основните принципи на своята правна система, предприемат необходимите мерки, за да се гарантира, че компетентните органи са оправомощени да не преследват или налагат санкции на жертви на принудителен или задължителен труд за тяхното участие в незаконни дейности, които същите са били принудени да извършват като пряко следствие от подлагането им на принудителен или задължителен труд.

Член 5

Държавите-членки трябва да си сътрудничат, за да се гарантира предотвратяването и премахването на всички форми на принудителен или задължителен труд.

Член 6

Мерките, предприети за прилагане на разпоредбите на настоящия Протокол и Конвенцията се определят по националното законодателство или нормативни актове или от компетентния орган, след консултация със засегнатите организации на работодателите и работниците.

Член 7

Преходните разпоредби на чл. 1, ал. 2 и 3 и чл. 3 до 24 от Конвенцията се заличават.

Член 8

1. Всяка държава-членка може да ратифицира този Протокол по същото време или по всяко време след ратифицирането на Конвенцията, като уведоми за

официалната ратификация генералния директор на Международното бюро по труда за регистрация.

2. Протоколът влиза в сила 12 месеца след датата, на която ратификациите на две държави-членки са регистрирани от генералния директор. След това настоящият Протокол влиза в сила за съответната държава-членка 12 месеца след датата, на която неговата ратификация е регистрирана и Конвенцията става обвързваща за този държавите-членки заедно с чл. 1 - 7 на настоящия протокол.

Член 9

1. Всяка държава-членка, която е ратифицирала настоящия Протокол, може да го денонсира по всяко време, когато Конвенцията подлежи на денонсиране в съответствие с чл. 30 от нейните разпоредби, с акт, сведен до знанието на генералния директор на Международното бюро по труда за регистрация.

2. Денонсирането на Конвенцията в съответствие с чл. 30 или 32 *ipso jure*² включва денонсирането на настоящия протокол.

3. Всяко денонсиране в съответствие с ал. 1 и 2 на този държавите-членки няма да влиза в сила до изтичане на една година след датата, на която е регистрирано.

Член 10

1. Генералният директор на Международното бюро по труда уведомява всички държави-членки на Международната организация на труда за регистрацията на всички ратификации, декларации и денонсираня, съобщавани от държавите-членки на Организацията.

2. При нотифициране на държавите-членки на Организацията за регистрация на втора ратификация, генералният директор обръща внимание на държавите-членки за датата, на която Протоколът влиза в сила.

Член 11

Генералният директор на Международното бюро по труда представя на Генералния секретар на Обединените нации за регистрация в съответствие с чл. 102 от Хартата на Обединените нации пълните подробности на всички ратификации, декларации и денонсираня, регистрирани от генералния директор.

Член 12

Английската и френската версия на текста на настоящия Протокол имат еднаква сила.

² По силата на закона (б.пр.).

Горепосоченият текст е автентичният текст на Протокола, приет надлежно от Генералната конференция на Международната организация на труда на нейната 103-та сесия, която се проведе в Женева и беше закрыта на 12 юни 2014 г.

В УВЕРЕНИЕ НА ГОРНОТО сме положили подписите си днес, 12 юни 2014 г.

Председател на Конференцията,

ДАНИЕЛ ФУНЕС ДЕ РИОХА

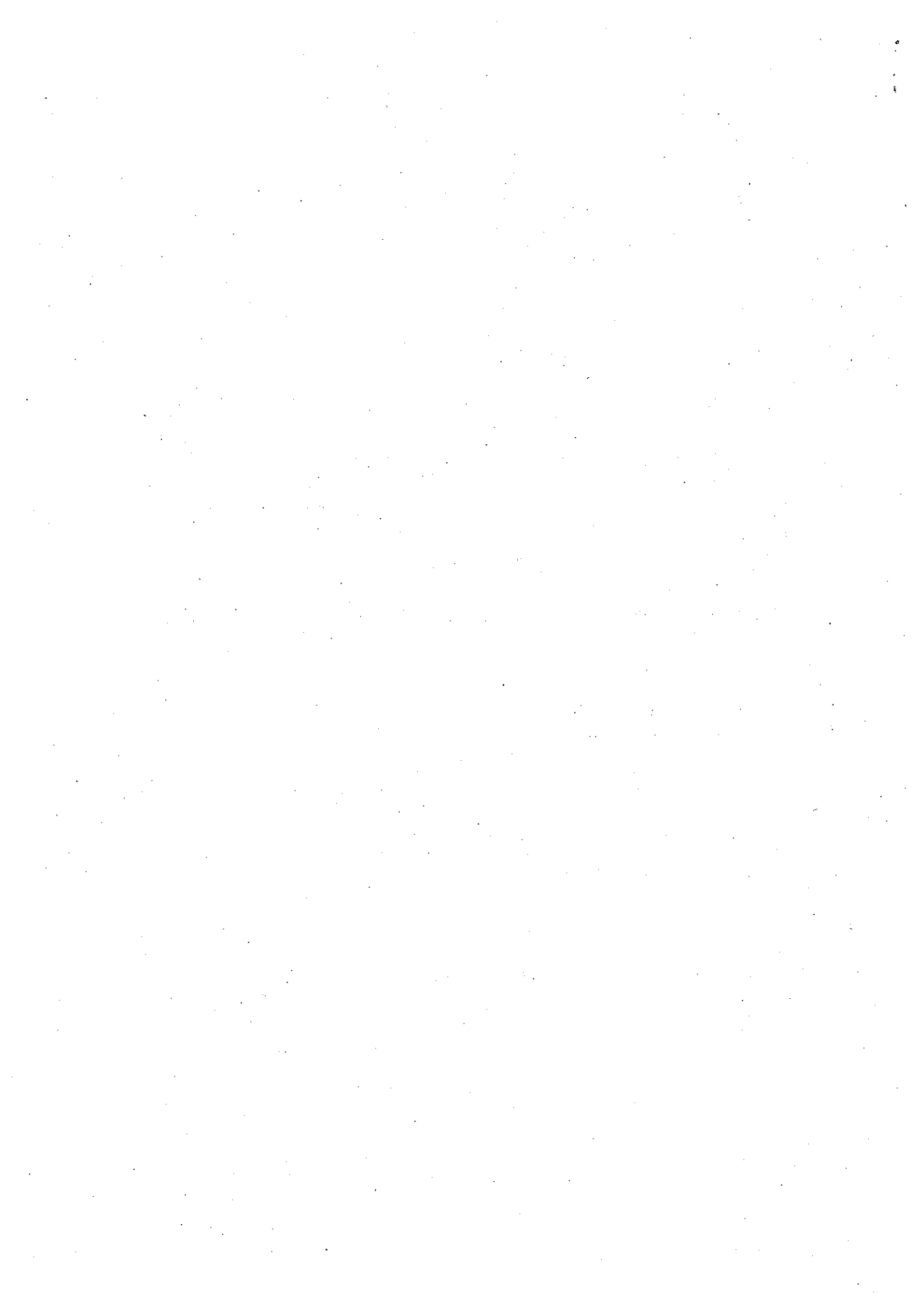
Генерален директор на Международното бюро по труда,

ГАЙ РАЙДЕР

Представеният тук текст на Протокола е вярно с оригинала копие, чиято вярност е удостоверена чрез подписите на Председателя на Международната конференция по труда и генералния директор на Международното бюро по труда.

Заверено като вярно с оригинала и пълно копие.

За генералния директор на Международното бюро по труда:

Международна конференция по труда

ПРЕПОРЪКА № 203

ПРЕПОРЪКА ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНИ МЕРКИ ЗА ЕФЕКТИВНО
ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ПРИНУДИТЕЛНИЯ ТРУД, ПРИЕТА ОТ
КОНФЕРЕНЦИЯТА НА НЕЙНАТА 103-ТА СЕСИЯ, ЖЕНЕВА,
11 ЮНИ 2014 г.

АВТЕНТИЧЕН ТЕКСТ

Препоръка № 203

ПРЕПОРЪКА ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНИ МЕРКИ ЗА ЕФЕКТИВНО ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ПРИНУДИТЕЛНИЯ ТРУД

Генералната конференция на Международната организация на труда,

Свикана в Женева от Административния съвет на Международното бюро по труда и провела своята 103-та сесия на 28 май 2014 г., и

Като прие Протокола от 2014 г. към Конвенцията за принудителния труд, 1930 г., наричан по-долу "Протокола", и

Като взе решение за приемане на определени предложения за попълване на пропуските в прилагането на Конвенцията за принудителния труд, 1930 г. (№ 29), наричана по-долу „Конвенцията” и потвърди отново, че мерките за предотвратяване, закрила и средства за правна защита като обезщетение и рехабилитация са необходими за постигане на ефективно и устойчиво противодействие на принудителния или задължителен труд съгласно четвъртата точка от дневния ред на заседанието, и

Като определи, че тези предложения трябва да приемат формата на Препоръка, допълваща Конвенцията и Протокола;

Приема днес, 11 юни 2014 г. следната Препоръка, която може да се цитира като Препоръка относно принудителния труд (Допълнителни мерки), 2014 г.

1. Държавите-членки трябва да определят или засилят, според необходимостта, в консултация с организации на работодателите и работниците, както и с други засегнати групи:

(а) национални политики и планове за действие с обвързани с крайни срокове мерки, използващи съобразен с пола и спрямо децата подход за постигане на ефективно и устойчиво противодействие на принудителния или задължителен труд във всички неговите форми чрез предотвратяване, закрила и достъп до средства за правна защита като обезщетение на жертвите и санкциониране на нарушителите; и

(б) компетентните органи като инспекции по труда, съдебната власт и националните органи или други институционални механизми, занимаващи се с принудителния или задължителен труд, да осигурят разработването, съгласуването, прилагането, мониторинга и оценката на националните политики и планове за действие.

2. (1) Държавите-членки трябва периодично да събират, анализират и предоставят надеждна, безпристрастна и подробна информация и статистически данни, разпределени по съответни характеристики като пол, възраст и националност, относно естеството и степента на принудителния или задължителен труд, за да може да се направи оценка на постигнатия напредък.

(2) Правото на поверителност по отношение на личните данни трябва да се спазва.

Превенция

3. Държавите-членки трябва да предприемат превантивни мерки, което включва:

- (a) Зачитане, насърчаване и реализиране на основните принципи и права при работа;
- (b) Насърчаване на свободата на сдружаване и колективно договаряне, за да могат работниците в риск да се присъединяват към работнически организации;
- (c) Програми за борба с дискриминацията, която увеличава уязвимостта спрямо принудителен или задължителен труд;
- (d) Инициативи за справяне с проблема с детския труд и насърчаване на възможности за обучение на децата, момчета и момичета, като предпазна мярка срещу превръщането на деца в жертви на принудителен или задължителен труд;
- и
- (e) Предприемане на стъпки за изпълнение на целите на Протокола и Конвенцията.

4. Като вземат предвид националните обстоятелства държавите-членки трябва да предприемат най-ефективните превантивни мерки като:

- (a) Справяне с първопричините за уязвимостта на работниците спрямо принудителен или задължителен труд;
- (b) Целеви кампании за повишаване на информираността, особено за лицата в най-голям риск от превръщане в жертви на принудителен или задължителен труд, за да ги информира, *inter alia*, как да се предпазват от измамни или насилствени практики на подбор и заетост, за техните права и отговорности при работа и как да получат достъп до помощ в случай на нужда;
- (c) Целеви кампании за повишаване на информираността относно санкции за нарушение на забраната за принудителен или задължителен труд;
- (d) Програми за развиване на умения за рисковите групи от населението за повишаване на пригодността им за заетост и възможностите и капацитета им за доходоносни дейности;
- (e) Стъпки, за да се гарантира, че националното законодателство и нормативни актове относно трудовото правоотношение обхващат всички сектори на икономиката и се прилагат ефективно. Съответната информация относно условията за заетост трябва да бъде посочена по подходящ, подлежащ на проверка и лесно разбираем начин и за предпочитане посредством писмени договори в съответствие с националното законодателство, нормативни актове или колективни договори;
- (f) Базови гаранции за социално осигуряване, представляващи част от минималните равнища на социална защита, както е предвидено в Препоръката относно минимума на социална защита, 2012 г. (№ 202), за да се намали уязвимостта спрямо принудителен или задължителен труд;
- (g) Ориентация и информация за мигранти преди заминаване и при пристигане, за да бъдат по-добре подготвени за работа и живот в чужбина и да се създаде информираност и по-добро разбиране за трафика при ситуации на принудителен труд;
- (h) съгласувани политики като политики за заетост и трудова миграция,

отчитащи рисковете, пред които са изправени определени групи мигранти, включително тези в неправомерна ситуация и да се обърне внимание на обстоятелства, които биха могли да доведат до ситуации на принудителен труд;

(i) насърчаване на координирани действия от страна на съответните държавни агенции с тези на други държави за улесняване на редовната и безопасна миграция и предотвратяване на трафика на хора, включително координирани действия за регулиране, лицензиране и мониторинг на агенциите за подбор и наемане на персонал и премахване на начисляването на служителите на такси за подбор, за да се предотврати заробване за дългове и други форми на икономическа принуда; и

(j) в изпълнение на задълженията си по Конвенцията за противодействие на принудителния или задължителен труд, предоставяне на насоки и подкрепа на работодатели и предприятия да предприемат ефективни мерки, за да идентифицират, предотвратяват, смекчават и отчитат по какъв начин преодоляват рисковете от принудителен или задължителен труд в своята дейност или във връзка с продукти, услуги или дейности, с които биха могли да са пряко свързани.

Защита

5. (1) Трябва да се предприемат целеви действия за идентифициране и освобождаване на жертвите на принудителен или задължителен труд.

(2) Защитни мерки трябва да бъдат предоставени на жертви на принудителен или задължителен труд. Тези мерки не трябва да бъдат обвързвани с готовността на жертвата да сътрудничи в наказателни или други производства.

(3) Трябва да се предприемат стъпки за насърчаване на сътрудничеството от страна на жертвите за идентифициране и наказване на извършителите.

6. Държавите-членки трябва да признаят ролята и капацитета на засегнатите работнически организации и други организации в оказването на подкрепа и съдействие на жертви на принудителен или задължителен труд.

7. Държавите-членки трябва, в съответствие с основните принципи на техните правни системи, да предприемат необходимите мерки, за да се гарантира, че компетентните органи са оправомощени да не преследват или налагат санкции на жертви на принудителен или задължителен труд за тяхното участие в незаконни дейности, които са били принудени да извършват като пряко следствие на подлагането им на задължителен или принудителен труд.

8. Държавите-членки трябва да предприемат мерки за премахването на злоупотреби и измамни практики от страна на агенции за подбор и наемане на персонал като:

- (a) Премахнат начисляването на такси за подбор на работниците;
- (b) Изискват прозрачни договори, които ясно обясняват условията за наемане и условията на работа;
- (c) Създаване на подходящи и достъпни механизми за подаване на жалби;
- (d) Налагане на достатъчни санкции; и
- (e) Регулиране или лицензиране на тези услуги.

9. Като вземат предвид националните обстоятелства, държавите-членки трябва да предприемат най-ефективните защитни мерки, отговарящи на нуждите на всички жертви от незабавна помощ и дългосрочно възстановяване и рехабилитация, като:

- (a) Разумни мерки за опазване на безопасността на жертвите на принудителен или задължителен труд, както и на членовете на техните семейства и свидетелите, в зависимост от необходимостта, включително защита срещу заплахи и отмъщение за упражняването на техните права по съответното национално законодателство или за сътрудничество при съдебни производства;
- (b) Достатъчни и подходящи жилищни условия;
- (c) Здравни грижи, включително медицинска и психологическа помощ, както и осигуряване на специални мерки за рехабилитация на жертви на принудителен или задължителен труд, включително тези, също така подложени на сексуално насилие;
- (d) Материална помощ;
- (e) Запазване на поверителността и самоличността
- (f) Социална и икономическа помощ, включително достъп до възможности за образование и обучение и достъп до достоен труд.

10. Защитните мерки за деца, подложени на принудителен или задължителен труд трябва да отчитат специалните нужди и висшите интереси на детето и допълнително към защитите, предвиден в Конвенцията относно най-тежките форми на детски труд, 1999 г. (№ 182), трябва да включват:

- (a) Достъп до образование за момичета и момчета;
- (b) Назначаване на настойник или друг представител, ако е необходимо;
- (c) Когато възрастта на лицето е неустановена, но са налице причини да се смята, че той или тя е под 18-годишна възраст, презумпция за статут на малолетен преди установяване на възрастта; и
- (d) Мерки за събиране на децата с техните семейства или, когато това е във висшите интереси на детето, осигуряване на семейна грижа.

11. Като вземат предвид националните обстоятелства, Членовете трябва да предприемат най-ефективните защитни мерки за мигранти, подложени на принудителен или задължителен труд, независимо от техния правен статут в националната територия, включително:

- (a) осигуряване на период за размисъл и възстановяване, за да се даде възможност на засегнатото лице да вземе информирано решение относно защитните мерки и участието в съдебно производство, по време на който лицето има право да остане на територията на съответната държава-членка, когато са налице разумни основания да се счита, че лицето е жертва на принудителен или задължителен труд;
- (b) Осигуряване на разрешения за временно или постоянно пребиваване и достъп до трудовия пазар; и
- (c) Улесняване на безопасно и за предпочитане доброволно репатриране.

Средства за правна защита като обезщетение и достъп до правосъдие

12. Държавите-членки трябва да предприемат мерки да се гарантира, че всички жертви на принудителен или задължителен труд имат достъп до правосъдие и

други подходящи и ефективни средства за правна защита като обезщетение за лични и материални щети, включително като се:

- (a) гарантира, в съответствие с националното законодателство, нормативни актове и практика всички жертви, лично или чрез представители, да имат ефективен достъп до съдилища, трибунали и други механизми за разрешаване на спорове, за да предявят искове за обезщетение или нанесени щети;
- (b) предвиди, че жертвите могат да предявяват искове за обезщетение и нанесени щети срещу нарушителите, включително за неизплатени възнаграждения и задължителните вноски за социално осигуряване;
- (c) осигури достъп до подходящите действащи компенсационни схеми;
- (d) осигури информация и консултации относно законните права на жертвите и наличните услуги на език, който те могат да разберат, както и достъп до правна помощ, за предпочитане безвъзмездна; и
- (e) осигури за всички жертви на принудителен или задължителен труд, извършван в държава-членка, както местни, така и чужди граждани, да могат да предявяват искове за подходящи административни, граждански и наказателни средства за правна защита в тази държава, независимо от тяхното присъствие или правен статут в държавата, при опростени процедурни изисквания, когато това е необходимо.

Прилагане

13. Държавите-членки трябва да предприемат действия за засилване на прилагането на националното законодателство и нормативни актове и други мерки, включително чрез:

- (a) Предоставяне на съответните органи като службите за инспекции по труда необходимия мандат, ресурси и обучение, за да могат ефективно да прилагат закона и да си сътрудничат с други засегнати организации за предотвратяване и защита на жертвите на принудителен или задължителен труд;
- (b) Предвиждане на налагането на наказания в допълнение към наказателните санкции като конфискация на печалбите от принудителен или задължителен труд и на други активи в съответствие с националното законодателство и нормативни актове;
- (c) Гарантиране, че юридическите лица могат да бъдат подвеждани под отговорност за нарушение на забраната за употреба на принудителен или задължителен труд при прилагане на чл. 25 от Конвенцията и т. (b) по-горе; и
- (d) Засилване на мерките за идентифициране на жертвите, включително чрез разработване на индикатори за принудителен или задължителен труд за употреба от инспекторите по труда, правоприлагащите служби, социалните работници, имиграционните служители, обществените обвинители, работодателите, организацията на работодателите и работниците, неправителствените организации и други съответни изпълнители.

Международно сътрудничество

14. Трябва да бъде засилено международното сътрудничество между и сред държавите-членки и със съответните международни и регионални организации,

които трябва да си оказват съдействие за постигането на ефективно и устойчиво противодействие на принудителния или задължителен труд, включително чрез:

- (а) Засилване на международното сътрудничество между службите по прилагане на трудовото право в допълнение към наказателното правоприлагане;
- (б) Мобилизиране на ресурси за национални програми за действие и международно техническо сътрудничество и помощ;
- (в) Взаимна правна помощ;
- (г) Сътрудничество за справяне с и предотвратяване на употребата на принудителен или задължителен труд от дипломатически персонал; и
- (е) Взаимна техническа помощ, включително обмен на информация и споделяне на добра практика и извлечени поуки в борбата срещу принудителния или задължителен труд.

Текстът по-горе е автентичният текст на Препоръката, надлежно приета от Генералната конференция на Международната организация на труда на нейната 103-та сесия, което се проведе в Женева и беше обявена за приключена на 12 юни 2014 г.

В УВЕРЕНИЕ НА ГОРНОТО сме положили подписите днес, 12 юни 2014 г.

Председател на Конференцията,

ДАНИЕЛ ФУНЕС ДЕ РИОХА

Генерален директор на Международното бюро по труда,

ГАЙ РАЙДЕР

Тук представеният текст на Препоръката е вярно с оригинала копие на текста, заверен с подписите на Председателя на Международната конференция по труда и генералния директор на Международното бюро по труда.

Заверено като вярно с оригинала и пълно копие,

За генералния директор на Международното бюро по труда:

М О Т И В И

към проекта на Решение на Народното събрание за вземане на акт от Протокол към Конвенция № 29 на Международната организация на труда относно принудителния труд и Препоръка № 203 на Международната организация на труда относно предприемането на допълнителни мерки за ефективно противодействие на принудителния труд

Съгласно член 19, ал. 5, буква "б" и чл. 19, ал. 6, буква "б" от Устава на Международната организация на труда (МОТ) всяка държава – членка на МОТ, е задължена в едногодишен срок след приключването на съответната сесия да представя пред законодателните национални органи международните конвенции, протоколи или препоръки, приемани на ежегодните конференции на МОТ.

На 103-ата сесия на Международната конференция на труда, която се състоя в Женева през месец юни 2014 г., бяха приети Протокол към Конвенция № 29 на МОТ относно принудителния труд и Препоръка на МОТ относно предприемането на допълнителни мерки за ефективно противодействие на принудителния труд (№ 203).

В текстовете на Протокола се съдържат определени предложения за преодоляване на пропуските в прилагането на Конвенцията:

- задължение за разработване на национална политика и план за действие за ефективно и устойчиво противодействие на принудителния или задължителния труд;

- провеждане на консултации с организации на работодателите и работниците, което включва систематични действия от компетентните органи и, ако е подходящо, в координация с организациите на работодателите и работниците, както и с други засегнати групи;

- предприемане на конкретни действия срещу трафика на хора за целите на предотвратяване на принудителния или задължителния труд.

Разпоредбите на Препоръката обхващат същите мерки и политики, които са регламентирани в Протокола, но имат препоръчителен характер, и в някои области са внесени допълнения, както следва:

Държавите членки трябва да предприемат превантивни мерки, което включва:

- зачитане, насърчаване и реализиране на основните принципи и права при работа;

- насърчаване на свободата на сдружаване и колективно договаряне, за да могат работниците в риск да се присъединяват към организации на работниците;

- програми за борба с дискриминацията, която увеличава уязвимостта спрямо принудителен или задължителен труд;

- инициативи за справяне с проблема с детския труд и насърчаване на възможности за обучение на децата, момчета и момичета, като предпазна мярка срещу превръщането на деца в жертви на принудителен или задължителен труд.

- базови гаранции за социално осигуряване, представляващи част от минималните равнища на социална защита, както е предвидено в Препоръката относно минимума на социална защита, 2012 г. (№ 202), за да се намали уязвимостта спрямо принудителен или задължителен труд;

- ориентация и информация за мигранти преди заминаване и при пристигане, за да бъдат по-добре подготвени за работа и живот в чужбина и да се създаде информираност и по-добро разбиране за трафика при ситуации на принудителен труд.

Смисълът на процедурата по вземане на акт от конвенции, протоколи и препоръки се заключава в широкото информиране и мобилизацията на общественото мнение за приемане на по-ефективни мерки на национално равнище, отговарящи на съответния международен инструмент. Препоръките, допълващи съответните Конвенции на МОТ, имат за цел да подпомогнат заинтересуваните министерства и ведомства, а също така и представителните синдикални и работодателски организации, които в качеството си на социални партньори на правителството непосредствено участват в законотворческия процес, както и при актуализиране на действащото и създаване на ново модерно национално законодателство във всяка една област от социалната, трудовата и индустриалната сфера.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

Препис

РЕШЕНИЕ № 243

от 16 април 2015 година

ЗА ПРЕДЛОЖЕНИЕ ДО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ЗА ВЗЕМАНЕ НА АКТ ОТ ПРОТОКОЛ КЪМ КОНВЕНЦИЯ № 29 НА МЕЖДУНАРОДНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ НА ТРУДА ОТНОСНО ПРИНУДИТЕЛНИЯ ТРУД И ПРЕПОРЪКА № 203 НА МЕЖДУНАРОДНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ НА ТРУДА ОТНОСНО ПРЕДПРИЕМАНЕТО НА ДОПЪЛНИТЕЛНИ МЕРКИ ЗА ЕФЕКТИВНО ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ПРИНУДИТЕЛНИЯ ТРУД

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

РЕШИ:

1. Одобрява Протокол към Конвенция № 29 на Международната организация на труда относно принудителния труд и Препоръка № 203 на Международната организация на труда относно предприемането на допълнителни мерки за ефективно противодействие на принудителния труд, приети на 103-ата сесия на Международната конференция на труда на 11 юни 2014 г. в Женева.

2. Предлага на Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и в съответствие с чл. 19, ал. 5, буква "б" и чл. 19, ал. 6, буква "б" от Устава на Международната организация на труда да вземе акт от Протокола и Препоръката по т. 1.

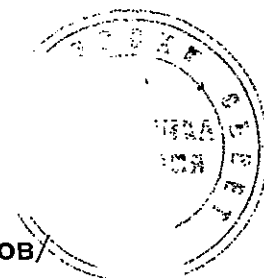
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Бойко Борисов

ЗА ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ: /п/ Веселин Даков

Вярно,

ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
"ПРАВИТЕЛСТВЕНА КАНЦЕЛАРИЯ":

/Веселин Даков/

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№ 02.01-65
16 април 2015 г.

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. №	502-03-4
Дата	16 / 04 2015 г.

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

г-жа ЦЕЦКА ЦАЧЕВА

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ЦАЧЕВА,

На основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България изпращам Ви одобрения с Решение №.....243..... на Министерския съвет от 2015 г. проект на Решение на Народното събрание за вземане на акт от Протокол към Конвенция № 29 на Международната организация на труда относно принудителния труд и Препоръка № 203 на Международната организация на труда относно предприемането на допълнителни мерки за ефективно противодействие на принудителния труд.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТО НАРОДНО
СЪБРАНИЕ

РАЗПОРЕЖДАНЕ

НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

N 550-01-159 / 21.04. 2015 г.

На основание чл. 8, ал. 1, т. 1 и чл. 85, ал. 3 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РАЗПОРЕЖДАМ:

Разпределям проект за решение за вземане на акт от Протокол към Конвенция № 29 на Международната организация на труда относно принудителния труд и Препоръка № 203 на Международната организация на труда относно предприемането на допълнителни мерки за ефективно противодействие на принудителния труд, № 502-03-7, внесен от Министерски съвет на 16.04.2015 г., на следните постоянни комисии:

- Комисия по труда, социалната и демографската политика

ЗА ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:

ДИМИТЪР ГЛАВЧЕВ

